Баский та ситий Кінь жив у панів,
Усмак досхочу їв,
Не мав ніякої роботи,
Ані турботи,
Хіба що пан коли на сіножать
Чи на поле поїде погуляти,—
Аж докуча біля вівса стоять!
Узяв та й вирвався у наймитчати —
Біжить, басує, рже, як навісний,
Радіє, що на волі,
Аж зирк — Воли назустріч плуг тяжкий
Насилу волочуть, потомлені на полі.
"Геть, мужлаї, бо копитами дам! —
Гукає Кінь.— Звертай панам!"
"Геть сам іди, бо пригостю рогами! —
Одказує один з Волів.—
Неробо! Не носився б так ти з копитами,
Коли б од праці нашої вівса не їв".